

DMITRIJ BIKOV

Milady

A szép, fiatal, karcsú, dús hajú, jómódú, független, kifinomult, elegáns, szakmailag sikeres Tatyjana, becenevén Milady (mi más jöhetne szóba a Miletjinszkaja családnév variációjaként?) a Moszkvából Pétervárra tartó ER200-as gyorsvonat kényelmes, komfortos, drága, elegáns, kiváló kupéjában utazott új szeretőjéhez, a szép, fiatal, bőkezű, anyagilag független Grigorijhoz, hogy társaságában ünnepelje elkerülhetetlen, megérett, időszerű, kellemes és egyáltalán nem elkeserítő harmincadik születésnapját.

Milady a kupéjában ült, és pontosan ezekkel a szavakkal gondolt saját magára, amit valamiféle professzionális autotréningsnek is lehetne nevezni, bár őszintén szólva, tényleg teljes meglepődöttséggel nézett szembe saját harminc évével. Nem igaz, hogy a nők többsége fél az életkorától. A kor kompetencia, a kor a munka gyümölcséhez való jog, különleges, érett, kissé fanyar vonzerő (pontosan ezt gondolta magában: "kissé fanyar"). A fiatalság lealacsonyító. Az érett kor egyenletes, biztos fennsík, elért egyensúly, és csakis tőlünk függ, hogy gyakorlatilag a végtelenségig kinyújtsuk. Ezen kívül Milady új szeretője, bár erre ő maga soha nem jött volna rá, még két évvel fiatalabb is volt nála. Ő volt Milady számára a csúcs, ami felé mindvégig törekedett, mialatt végigkóstolta, majd sorra elvetette Grigorij elődeit. Ehhez az emberhez akár oda is költözhetne, hiszen már ő is célzott rá. Új életkorba való lépését Tatyjana pontosan vele akarta megünnepelni. Jó kezdet, fél siker.

Milady egyedül volt a kupéban. Először arra gondolt, hogy kifizeti a másik helyet is, de aztán úgy döntött, még egyszer próbára teszi a szerencséjét. A sors az utóbbi időben elhalmozta különféle ajándékokkal: előrelépésekkel, új ismeretsegekkel, projektekkal. Milady irigységgel vegyes össznépi imádatból övezve haladt előre az útján, gyakran csípett el elragadtató pillantásokat, de soha nem alacsonyodott odáig, hogy hálás mosollyal válaszoljon rájuk. Végül is ez mind illő és megérdemelt volt. Ebben rejlett a kor varázsa is: az úgymond beérett gyümölcsben. Még belegondolni is rossz, mennyi komplexussal küszködött fiatalkorában. Most már senki éles szavai vagy durva megjegyzései (melyek természetesen az irigységből fakadtak) nem rontották el a kedvét, megtanulta semmibe venni őket. De a sorstól továbbra is ajándékokat várt, mint az örök hazardírozó vadásztennő, Diána. Ezt gondolta magáról: Diána vadásztennő, aki elveszi, amit akar. Most mindjárt bejön egy édes fiú, vagy egy tapasztalt, érett férfi, vagy egy megkapóan vonzó művész, műsorvezető, vagy Szergej Minajev, és az utazásból máris egy újabb kaland lesz, Grigorij pedig az egészsből soha semmit nem fog megtudni. Az életet éppen így kell felfogni, mint egy sor apró ünnepet, vidám kalandot, és szórakoztató... miközben a megfelelő szót kereste, a kupé ajtaja kinyílt, és Milady előtt megjelent volt férje, Prohorov.

– Szevasz Tánya – mondta fújtatva. Prohorov eléggé testes volt, de ez nem rontott a megjelenésén, megengedhette magának majd két méteres magasságával. – Nem vártál?

– Prohorov?! – képedt el Milady. – Szia! De örülök! Hogy milyen különös egybeesések vannak!

– Hát igen – mondta Prohorov. – Tisztára, mint a Cosmóban. Boldog születésnapot kívánok, Tánya!

Elhelyezkedett a szemközti pamlagon, a térdére fektette az aktatáskáját, de semmiféle ajándékot nem vett ki belőle. Nesze neked sors, gondolta Milady. Természetesen a viszony felújításáról szó sem lehetett. Prohorovot még három évvel ezelőtt szipolyozta ki és dobta el, a házasságuk is csupán pár évig tartott, de most érdekes volt saját harminc évének magaslatáról nézni őt. Volt benne valami megbízható, kedves mackószerűség, de persze nagyon különbözött a huszonnyolc éves bőkezű, tehetős, vidám, fehér fogsorú, kifogástalanul öltözött és beillatosított, friss (a lényeg kiemelendő – na jó, mind fontos) Grigorijtól.

– Remekül nézel ki, Tánya – mondta Prohorov lágy mosollyal az arcán. – Én meg látod, még mindig egyedül vagyok, és nem is nézek ki valami jól.

– Ugyan már, Prohorov – mondta Milady elbűvölő mosollyal. – Te igazán, tényleg remek ember vagy, gyakran eszembe szoktál jutni. Mindketten egy nagyon fontos szakaszt jelentünk a másik életében. Én mindenért hálás vagyok, és semmit nem tagadok meg.

– Igen-igen – bólogatott kissé szórakozottan Prohorov. – Nekem viszont utánad minden olyan vacak. Látod, te milyen vagy, én meg, mondjuk ki őszintén, nem vagyok valami...

„Hát tényleg nem valami” – gondolta Milady nyilvánvaló elégedettséggel.

– Ejnye, nem kell így kétségbe esni – mondta. – Soha sem késő élni a lehetőségeiddel. Te mindig olyan negatív voltál, pedig minden csak rajtunk múlik.

– Hát igen, igen – bólogatott megint Prohorov, miközben elővett egy csúnya, divatjamúlt, elnyűtt, unalmas mobiltelefont, és beütött egy telefonszámot.

– Már itt vagyok – mondta a telefonba. – Igen, igen, minden nagyszerű. Na, szevasz.

Néhány másodperc múlva a kupé ajtaja újból kinyílt – épp akkor haladt el a vonat Kupcsino mellett –, és az ajtóban megjelent Pása, aki pedig semmi szín alatt nem lehetett volna ott. Pása két évvel azelőtt külföldre költözött. Megírta Miladynek, hogy mindössze két lehetőséget lát maga előtt: vagy őt öli meg, vagy saját magát, de mivel az öngyilkosságra képtelen rászánni magát, úgy annak inkább egy enyhébb formáját választja, név szerint Svájcot.

– Nahát, Pása! – kiáltott fel Prohorov. – Milyen különös, hogy találkozunk!

– Ugyanezt mondhatnám én is – biccentett Pása. – Elbűvölő véletlenek vannak. Szervusz, Kolja.

A két férfi megszorította egymás kezét.

– Nézd csak, kivel utazom! – mondta örömteli hangon Prohorov.

– Hohó! – kiáltott fel Pása. – De hiszen te Tányával utazol! Megint együtt vagytok?

– Ugyan már, Pása – mondta tömören Prohorov, és lehorgasztotta a fejét. – Hiszen Tánya most magasan felettem áll. Elég, ha csak rám nézel: öreg vagyok, meghíztam, a divatot se követem... Nem, azért vagyok most itt, hogy felköszöntsem Tányát a születésnapja alkalmából.

– Újabb véletlen egybeesés! – válaszolta Pása, kicsit orrhangú vonyításra emlékeztető tónusban. – Én is pontosan ugyanezért vagyok itt, ja, ja! Natürlich! Kedves Tánya, fogadd jókívánságaimat közelgő születésnapod alkalmából!

– Köszönöm – felelte szárazon Milady. Nem igazán volt ínyére a csodálatos egybeesések eme kavalkádja. – Úgy örülök, fiúk, hogy barátokként találkoztok.

– Hát most min vesszünk össze? – képedt el őszintén Pása. – Most már persze, hogy barátok vagyunk. Vidám, pozitív barátok... leülhettek ide melléd, komám? – azzal lehuppant Pro-

horov mellé a puha díványra. – A barátság olyan szép, csodálatos érzés... szerintem még nagyobb, mint a szerelem. Mit gondolsz erről, Kolja?

– Nem – mondta Prohorov, és határozott mozdulattal megrázta a fejét. – Ahogy tetszik, Pável, de én nem értek egyet veled, sőt, kész vagyok vitatkozni. A szerelem gyakran csodálatos tettekre készítet minket, később magunk sem értjük, mi ütött belénk...Mint például, amikor megtudtam, hogy Tánya téged szeret, és elégettem a könyvedet a fürdőszobában. Képzeld csak el. A borítón volt egy kép rólad. Először átszúrtam a szemedet meg a füledet, aztán elégettem az egészet a francba. Bocsáss meg, Pása.

– Ugyan, semmiség – mondta Pása. – Az egészségből nem is éreztem semmit. Most viszont barátok vagyunk, és ez nagyszerű.

– Tánya annál inkább – mondta Prohorov. – Igaz, Tánya? Nagyon tetszett neki. Mekkora nevetett, mikor megtudta! Úgy általában, szerintem neki tetszett a mi kis triumvirátusunk.

– Csak akkor, amikor nem ittál – vetette közbe élesen Milady.

– Igen, igen, részegeskedtem – hajtotta le a fejét büntudatosan Prohorov. Milady rögtön felismerte ezt a mozdulatot: bohóckodik, megbánást színlel, ahelyett, hogy akár csak a kisujját mozdítaná, hogy bármi változzon. – Majdnem teljesen lezülöttem, amikor elhagytál, Tánya. Vagyis amikor kidobtál. Igaz, a lakást közösen vettük, de be tudtad bizonyítani nekem, hogy bármelyik bíróság a te javadra ítélné...

– Így is volt – szúrta közbe Milady.

– Elég sokáig ittam – folytatta Prohorov. – De aztán, mint láthatod, összeszedtem magam, és nekiálltam, hogy mindent újrakezdek. Nem volt valami könnyű, de lépésről lépésre sikerült.

– Örülök neked – mondta Tánya majdhogynem ellenséges hangon. – De azt hiszem, nem ez a legjobb időpont, hogy megbeszéljük a kapcsolatunkat.

– Nem is beszélünk meg semmit! – kiáltott fel most Pása. – Összetalálkoztunk egy kupéban, és ez nagyon jó. Igaz, csak kétszemélyes, de Kolja barátom meghívott vendégségbe, hát eljöttem, és hoztam egy kis konyakot is. – Elővette a konyakot. – Tudod, Tánya, én is nagyon hálás vagyok neked azért, hogy miután Kolját elkergetted, olyan tisztán, olyan zavartalanul boldogok voltunk egy egész hétig! Amíg bele nem néztem az e-mailjeidbe. El tudod képzelni, mire vittél rá engem?! Engem, az író, a legszigorúbb szabályok szerint élő embert. De megtettem, Tánya: mivel valamikor én hoztam létre az e-mail fiókot, ismertem a jelszavad. Nagyon bedühödtem, amikor elolvastam a leveleidet. Akkor már régóta éreztem bizonyos elhidegülést a kapcsolatunkban. Azt hiszem, én csak addig érdekeltelek, amíg ott volt neked, vagyis nekünk Kolja. De elég volt egyszer találkozunk azután, hogy Kolja hazaköltözött az anyjához, hogy megértsem, te is olyan nő vagy, akinek egy nem elég! Hideg lettél velem, és hirtelen minden idegesíteni kezdett. Egy nyomorult könyvet nem vihettem be magammal a budi-ra, már elnézést, de hát úgy meg mi a jó benne? Persze nem ez a lényeg... – Közben kitöltötte a konyakot a fémpoharakba. Milady minden eshetőségre felkészülve visszautasította a kínálást, Kolja viszont rögtön felhajtotta a magáét. – Egyszóval, körülbelül egy héttel Kolja távozása után kezdődtek ezek a dolgok, egy hónapig túrtam, aztán megnéztem a levelezésed, és elképesztő dolgok derültek ki belőle. Te egész idő alatt nem is szerettél engem, de még Kolját sem, hanem a barátunkat, Gennagyijt.

– Allé hopp! – hangzott fel az ajtó mögül, és a következő pillanatban belépett a kupéba – na, mit gondolkod, ki? Természetesen Gennagyij. Ez már tényleg az ördög tudja, miféle dolog

volt, hiszen Gennagyij a történetek után áttette a székhelyét Kijevbe (ezt biztosan állíthatom önöknek), hogy ott elkészítse kiadványának ukrán verzióját, aminek köszönhetően most szabadság van Ukrajnában. Azt mondta, a boldogtalan szerelem elől menekül a forradalomba, mivel csak a forradalom képes összeragasztani a széttört szívet. És most, minden kétséget kizáróan, személyesen ő állt itt az ajtóban, igaz, kicsit kopaszabb korábbi önmagánál, de minden más tekintetben a régi.

- Mi meg itt véletlenül összeházasztunk Tányával - biccentett Prohorov.

- El tudod képzelni? - erősítette meg Pása. - Teljesen véletlenül!

- Hát én is aztat mondom, komám - szólalt meg komikus ukrán akcentussal Gennagyij. - Hát teljesen véletlenül meghallottam a hangokat, aztán mondom belesek hozzátok... Van nálam szalonna! - Azzal előhúzott a hóna alól egy csomagot.

- Hát akkor harapjunk egy falatot! - ajánlotta Pása. - Épp arról beszélgetünk Géna, hogyan tudtam meg, hogy a világon vagy. Elolvastam a levelezéseket Tányával. Azt a levelet is láttam, amelyikből világossá vált előttem, hogy egyáltalán nem én vagyok számára az az ember. Akkor már csak szenvedett mellettem, gyanúsítgatással, féltékenységgel kínoztam, rosszabb voltam még Koljánál is...

- Nehezen, de elképzélhető - bólogatott bűnbánóan Kolja.

- Még Koljánál is rosszabb - ismételte meg jelentőségteljesen Pása. - Ó Istenem, miket meg nem csináltam, miután elolvastam a kölcsönös ömlengéseiteket. Tánya persze már akkor is glamúros női stílusban írt, még hozzá a legközönségesebb szinten, de ezzel együtt is igazán lebilincselő volt. És én tudod, mit csináltam?

- Mit csináltál? - kérdezte élénk érdeklődéssel Gennagyij. Úgy tűnt, Miladyvel egy cseppet sem törődnek.

- Írtam neked egy levelet a szexuális fantáziáimról! - kiáltott fel Pása. - Az ő e-mail címéről. Gondolom, nagyon meglepődtél...

- Igen, bevallom, kissé meglepett - ismerte el Géna. - Sőt, zavarba hozott. Nem feltételeztem Tányáról ilyen fokú szégyentelenséget. De azért szívesen ajánlottam fel neki, hogy próbáljunk ki néhány trükköt azok közül, amiket leírt. Ez volt az első törés a kapcsolatunkban.

- Ez még hagyján! - folytatta Pása. - Tányát is elkezdtem levelekkel bombázni a te e-mail címedről. Elég sokáig csináltam, és közben sok érdekeset tudhattál meg magadról...

- Te mocsok! - kiáltott fel Milady. Eddig a pillanatig a történet nagy része rejtély volt számára.

- Mocsok - értett egyet Pása. - Bezzeg te, te tiszta vagy. Kolja részeges lett, én lezüllettem, Géna bánatában forradalmat robbantott ki, te meg fiatal, szép, jó módú, sérthetetlen, éles elméjű, hosszú lábú, ereje teljében lévő nő vagy.

Ekkor a szép, fiatal, jó módú (szükséges hangsúlyozni) nő végleg ledobta magáról a sikeres, nagyvilági nőstényoroszlán álarcát, és olyan ronda, fülsértő hangon kezdett el sivalkodni, mely elárulta társbérletek kódéba vesző, nyolcvanas évekbeli, proletár, pétervári, apa nélküli neveltetését.

- Mi van itt, basszus, reklamálni jöttetek, vagy mi?! Ti, akik arra sem vagytok képesek, hogy normális életet biztosítsatok egy nőnek?! Impotensek! Lúzerek! Hiszen dolgoznom kellett! Még Prágába se voltatok képesek elvinni! A Széna-téri piacról öltözködtem! Csakis azért tudtam felküzdeni magam, mert mindegyikötöket még időben kidobtalak!

A három muskétás büntudatosan bólogatott.

– Emlékszel, Géna – mondta lány mosollyal Pása –, milyen levelet írt neked Milady pontosan erről? Hogy te impotens és senkiházi vagy, hogy nem tudja már tovább elviselni a szagodat, és hogy soha nem lesz elég pénzed?

– Nagyon is jól emlékszem – bólogatott Géna. – Ez volt az a levél, ami után elutaztam. Igaz, még előtte összevertem egy embert az utcán. Bevittek a rendőrségre, bent tartottak egy napot, aztán nagy hálálkodás közepette elengedtek, mert kiderült, hogy akit megvertem, az egy körözött bűnöző volt, becenevén Tambovi Paprika. Meg is ölhetett volna persze, de először is nem tudtam, hogy kivel állok szemben, másodszor meg nagyon dühös voltam.

– Látod Géna – mondta Pása –, ezt a levelet is én írtam neked.

– Mekkora egy rohadék vagy te, Pása, – mondta keserűen Géna. – De semmiben nem vagy hibás, Tánya is mondott nekem hasonló dolgokat néhányszor. Éreztem, hogy semmilyen tekintetben nem vagyok kielégítő a számára.

– Fiúk, ne veszekedjete – mondta lágyan Prohorov. – Én harmincöt éves vagyok, idősebb itt mindenkinél, és nagyon jól tudom, hogy mi elégíti ki a mi Tányánkat.

– Mi az, ami kielégíti a mi Tányánkat?! – kérdezte felindultan Pása. Még el is pirult közben.

– A mi Tányánkat mindössze két módon lehet kielégíteni – mondta jelentőségteljesen Prohorov.

– Én inkább kimennék, jó? – Tánya rendíthetetlen megvetéssel ejtette ki ezeket a szavakat.

– Csak maradj a helyeden – határozott Prohorov.

– De ki kell mennem! – mondta Milady, miközben megpróbált mosolyt erőltetni az arcára.

– Leülni! – förmedt rá Pása. – Folytasd, Kolja!

– Először is a mi Tányánkat élvezettel tölti el, amikor két férfi fejét összekoppinthatja, vagy amikor végighallgathatja, hogyan könyörög neki valaki, akit épp azelőtt csalt meg a legelső kapualjban. És amikor aztán egyikünk beveri a másik pofáját, az olyan élvezetet okoz Tányának, amelyet a legdrágább vibrátor sem tudna előidézni, nem is beszélve bármilyen valódi hímről. Megmondom nektek őszintén, komáim, Tánya annyira nem is szereti azt csinálni.

– Komolyan? – hitetlenkedett Géna.

– Hát persze. Vagyis hát szereti, de csak úgy, ahogyan te, Géna, a szalonnát szereted, vagy te, Pása, az irodalmat. Neki egy a fontos: hogy lehetősége legyen egymásnak ugrasztani minket, megcsalni minket, hazudni nekünk, aztán kihajítani minket, mint a szemetet. Ez az első módja Tánya kielégítésének, és ismerjük be, hogy mindegyikünk, ha csak egyszer is, de kielégítette már őt ezen a módon.

– Volt rá példa, igen – bólogatott Pása. – Egyszer úgy elkésérített, hogy ököllel belevertem miatta az üvegajtóba. És akkor valamiféle sátáni élvezetet vettem észre az arcán...

– A véredet nem nyalta le? – érdeklődött gyakorlatiasan Géna.

– Nem, odáig nem fajultak a dolgok...

– Nekem lenyalta. Amikor lefejeltem a falat, miután megtudtam, hogy egy pénzügyi elemzőt szeret.

– Na, az a pénzügyi elemző elég hamar felültette – jegyezte meg Prohorov. – Követtem az eseményeket.

– Na, igen, de Tánya nem hagyta annyiban a dolgot. Az ő levele alapján tartóztatták le a fickót. A levélben leírta, hogy hogyan tervelte ki az illető a Gazdasági Minisztérium egyik főfőjének a megölését. Én újságíró vagyok, jó, ha tudok ilyen dolgokról. Azonban egyedül én értettem, mi is áll a háttérben...

– De aztán tisztázták a vádak alól! – visította Milady.

– Na, és? Sok mindenkit tisztáztak. De a három hónapot leülte? Leülte.

– Milyen jó is volt Tányának, mikor letartóztatták! – ingatta a fejét Prohorov. – Egyébként akkoriban sok embert tartóztattak le... és most is ez megy...Törjük a fejünket, hogy miért ez a represszió? Hát azért, mert olyanokból, mint a mi Tányánk, nagyon sok van. Egyesek szerelmi kudarcért akarnak elégtételt venni, másokat az üzleti siker motiválja. Ezen az alapon a mi Tányánk még nemes lelkűnek is mondható, nem igaz?

A vonat áthaladt Bologojén.

– De ott van a másik mód is, amiről még semmit nem meséltél! – jegyezte meg Géna. – Ugye fogsz még nekünk valamit mondani az anális szexszel kapcsolatban?

– Az anális szex jó dolog – mondta Pása melankolikusan. – A mi Tányánk első férje, Kuzkin, az az installációkkal foglalkozó művész, ha valaki nem emlékezne rá, mind a mai napig csak úgy csinálja. Tánya után eldöntötte, hogy többet nem akar nővel foglalkozni, ha egyszer mind olyan, mint Tánya. Most a német galériatulajdonossal, Schulzennel van együtt. Legalább valakinek valami jó is származott a Tányával való ismeretségből.

– Igen, van más mód – folytatta Prohorov ünnepélyes hangon. – Helyesen írja róla Rozanov: mit lehet tenni Nasztaszja Filippovnával? Csakis megölni! Igen, tisztelt uraim, csakis megölni!

– Tökéletesen igaz – bólogatott Géna.

– Én is így gondolom – erősítette meg Pása. – Hiszen Tánya mindig azon van, hogy hogyan használhatná ki maximálisan a férfiakat. És a maximum, amit egy férfi megtehet egy nővel, az éppen az, hogy megöli, hogy ne tudja tovább mérgezni a környezetében lévőket életét...

Milady elsápadt. Rájött, hogy rosszul áll a szénája.

– Basszus, ez nem jó vicc – mondta alig artikuláltan, kiszáradt szájjal.

– Miféle vicc? – válaszolta nyugodtan Prohorov. – Itt senki nem viccel. Szerintem három tönkrement életért, plusz az ukrainai forradalomért, plusz a szerencsétlen pénzügyi elemző leült három hónapjáért, plusz egy eltulajdonított lakásért, megszámlálhatatlan depresszióért, plusz még ott van egy szexuális orientációt váltott művész is...

– Elég, teljesen elég – bólintott Pása. – De még mennyire, hogy elég.

– Fiúk – motyogta Milady. – Ti hárman, egy nő ellen...

– Ó, hogy én mennyire szeretem ezt az érvet! – bömbölte Géna. – Hányszor hallottam már! Amíg nyeregben van, mindent szabad neki, de ahogy a ló alá kerül, egyből: én csak egy nő vagyok! Például ha te lennél itt Tánya, harmadmagaddal, én meg egyedül, az téged egy cseppet sem érdekelne, így van? Amikor ti hárman, három perszóna Klavkin talk showjában beugrattátok azt a szerencsétlen jobbos srácot, az rendben volt? Ez még a showman-korszakodban történt, a „Belülről nézve” showban, basszus. És még én tettelek be az ötös csatornához, te hálátlan liba. Most persze nem tetszik, hogy három egy ellen...

– Az még semmi! – kiáltott fel Prohorov. – Olyat mesélek nektek...

És sok érdekeset mesélt. Pása is mesélt, és Génának is volt mire visszaemlékeznie. Miladyt teljesen letaglózta az a figyelem, mellyel nyomon követték az életútját, hiszen mindgyikőjük már rég eltűnt az életéből, és most kiderül, hogy nem szüntek meg létezni, voltak valahol, csináltak valamit... Összeállították az aktáját... Szórszálhasogató alaposággal összegyűjtötték majdnem minden lépését, és kimerítően részletezték előmenetelének különböző állomásait, mialatt szerény szerkesztőből egy kisebb holding tulajdonosa lett. Természetesen

Pása, Kolja és Géna előadásában az életrajza kissé durván, élesen és kellemetlenül nézett ki, de legalább annak örülhetett, hogy milyen sokat elért az életben. Ebben a szörnyű maszkulin világban, ahol mindenki csak azon van, hogy hogyan használja fel és dobja félre a másikat, ő méltón, keményen, és tisztességesen tevékenykedett, nem volt miért szemrehányást tennie magának. Következetes volt, és megérdemelten szerepelt a „KARRIER” című magazinban. Igaz, most már legfeljebb egy nekrológra pályázhatott. De a legvégsőig harcolni kell!

– Mindjárt bepisilek – mondta panaszosan Milady, miközben keresztülhaladtak Klinen.

– Az jó – bólintott Pása, és folytatta az előadást. Egyébként már szinte mindent elmesélt.

– És most, kedves kollégák – mondta Prohorov –, végezzünk, vagy mi!

– Gyerünk, gyerünk, mindjárt Moszkvában vagyunk – buzdult fel Pása.

– Csináljuk – bólintott Géna.

– Én leszek az első – mondta Prohorov. Milady belesimult a fényűző brokáttal borított, puha, alig használt dívány háttámlájába, mely úgy tűnik, utolsó fekhelye lesz szép, viharos, tartalmas, győzelmekkel és csillogással teli, idő előtt véget ért életében.

– Sikítani fogok – suttopta.

– Sikíts csak nyugodtan – hagyta rá Prohorov.

Milady felvisított. A kupé ajtajában megjelent a kalauz.

– Mit zajonganak? – kérdezte zordan.

– Én... – kezdte volna Milady, de elakadt. A kupé küszöbén Krenkel, a pénzügyi elemző állt kalauz egyenruhában, és gyengéd félmosollyal nézett le rá.

– Mint a lille-i hóhér – mondta Géna. – Na, Krenkel, dobj össze nekünk egy teát addig..

– Alaposan elrendeztünk mindent – erősítette meg Pása. – Készültünk, Tánya.

„Végem van” – gondolta Milady. Összeszorította a szemét, de semmi nem történt. Mikor végre kinyitotta a szemét, egy briliáns nyakéket látott az orra előtt himbálózni, nem tudom kitől, az olvasó képzelje ide saját ízlése szerint valamelyik elegáns üzlet nevét.

– Boldog születésnapot, Tányecska – mondta lágyan Prohorov. – Nem unatkoztunk melletted. Ebben a kilátástalan, olcsó kis életben neked köszönhetjük a legragyogóbb élményeket. És veled lefeküdni is meglehetősen kellemes volt.

– Csakis neked köszönhetjük, hogy van mire visszaemlékeznünk – jelentette ki Pása ünnepélyes hangon, és előhúzott a mellényzsebéből egy gyűrűt, találják ki önök, hogy melyik cégtől, melynek smaragd zöld színe Tánya szemét idézte egy meleg, nyári napon.

– Olykor elbűvölő vicceid voltak – tette hozzá Géna. – Emlékszel, mikor Ceylonban voltunk, és a szállodai szobánkban nem volt tévé, csak egy furcsa rézlemez lógott a falon, te meg azt mondtad, hogy az egy buddhista tévé? Hogy azt látsz rajta, amit akarsz? Ezt megjegyeztem, mert olyan ritkán fordult elő, hogy jól sülték el a vicceid... De amikor sikerült, akkor az emlékezetes volt.

Matatott egy kicsit a zakója zsebében, majd elővett egy karórát, szintén önökre bízom, hogy kitől, de mindenképpen nagyon drága volt, képzeljenek ide akkora összeget, amekkorát nem sajnálnak.

Milady csak pislogott, nem hitt a szemének. Egy egész vagyon hevert előtte az asztalon. Az ő Grigorija még csak hasonlót sem ajándékozott neki soha.

– Tedd csak el, nem sajnáljuk – biccentett Pása. – Nélküled soha nem kerestük volna meg az árát. Erősen kellett kompenzálnunk mindazt, amit melletted átértünk és tőled hallottunk.

Úgy is mondhatjuk, hogy felráztál minket. Most már nem vagyunk naplopók, nem vagyunk lúzerek, és Génának sincs már soha izzadságszaga.

– Egy nagyon drága parfümnek köszönhetően. Elegáns, keserű, finom, lágy, szeszélyes, és kiszámíthatatlan illat, éppen olyan, mint te – mondta Géna, és Milady orra alá dugott egy kis üvegcsét. – Ezt tedd el emlékébe, és amikor beleszagolsz, jusson eszedbe ez a nap.

– Köszönöm, fiúk, – mondta Milady.

A vonat lassan Moszkvába ért.

– Esetleg vacsorázhatnánk együtt – ajánlotta fel bátortalanul Milady.

– Köszönjük – utasította vissza az ajánlatot Kolja. – Nekünk most dolgunk van a városban. Lehet, hogy még találkozunk valamikor.

Kimentek a kupéból, és eltűntek a vagon végében, a kalauz fülkéjében.

Tánya egy darabig dermedten ült, miközben a vonat lefékezett a peronon. Azután kilépett a ragyogó napsütésbe, és arra gondolt, hogy mindent jól csinált az életében.

Majd a jókedvű, boldog, szép, okos, jómódú és sikeres Milady megrázta a fejét, és önbizalommal telve elindult, hogy kizsigerelje Grigorijt.

SINKÓ MÓNKA fordítása

KONSZTANTYIN LATISEV: RAGASZTÓ